

Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

Setkáváme se ve svátek rodiny Páně. Vánoce oslavují narození malého dítěte a k němu obvykle patří rodiče. Radujeme se z narození Ježíška. Miminko umí být roztomilé a připoutat k sobě pozornost. Žádné ovšem nezůstává „nemluvnátkem, roztomilým pacholátkem“, jak se zpívá v jedné ze známých koled. Ježíš roste, dospívá, prochází učením, zráním, a příběh o dvanáctiletém v Jeruzalémě to dosvědčuje.

Je tato rodina ideální? Jak se to vezme. Evangelia určitě nezamlčují i dost vážné rozpory v pochopení Ježíšovy životní cesty právě nejbližšími. Přesto se díváme na aktéry s respektem a úctou. Asi proto, že nakonec všechno ustáli se ctí. I když plně nechápou. Možná můžeme být taky takoví, a to nejen o Vánocích. Ta možnost tu je. I pro nás, kteří se učíme komunikovat s členy vlastní rodiny, jak pokrevní, tak církevní, pro nás, kteří právě o Vánocích kalkulujeme, jak zvládnout návštěvy příbuzných, nebo třeba jak naplánovat cesty dětí pro dárky k rozvedeným rodičům. I my můžeme projevit laskavost, moudrost a odvahu.

Evangelium hovoří o tom, jak Maria s Josefem vedou dospívajícího hochu do chrámu. Žili vírou v jediného Boha. Přicházeli spolu do kostela. Život může vypadat obyčejně, ale právě v každodenním prožívání víry, všech radostí i starostí, předáváme svým potomkům víc, než si myslíme. Děti jsou vnímavé a poznají, jestli se rodiče mají opravdu rádi či nikoli. Schopnost domluvit se, nehnat věci do krajností, i to se vepisuje do duše a zanechává stopy. A vděk za to, že tu jsme, jeden pro druhého, připraveni si naslouchat a být ku pomoci, to je naděje i do uliček na první pohled slepých.

Asi nebylo jednoduché hledat dvanáctiletého v Jeruzalémě. I po jeho nalezení zůstaly otázky. Dnes by měl mobil, chytré hodinky s GPS, rodiče by v případě, že by nedošel včas domů, kontaktovali policii, nic nezalarmuje lidi víc než zmizelé dítě. Když pomineme tuto mezní situaci, pak je zvláštní, že neustále mluvíme o svobodě, každému ji proklamativně přejeme, ale o vlastních dětech chceme mít přehled a přísně kontrolujeme, co, kdy a kde dělají. Aplikace nás informuje o jejich známkách, poznámkách, školních akcích. Někdy nechápeme, že už prostě nejsou malí. Že už to není ta drobotina, které jsme linkovali život a oni poslušně kývali a šli. To může vést ke konfliktům právě v období jejich dospívání. Přichází odklon z vlivu rodičů a prosazování vlastních názorů. Stav částečného odcizení či odchodu z dohledu znamená riziko. Citlivá srdce si zažijí svoje. Jistou emancipaci ovšem v tomto věku vývojová psychologie předpokládá a tato fáze je nevyhnutelná.

Vánoce už někde rychle odeznívají, stromečky se vyhazují ke kontejnerům, připravujeme se na Silvestra a Nový rok. Zájem o Ježíše, lépe řečeno o Ježíška, se vytratí. Dospívající a dospělý

Ježíš už není pro lidi tohoto světa tak líbivý, zajímavý a přitažlivý. Křesťané každé Vánoce vzdávají této rodině úctu s bází v srdci. A putují s Ježíšem dál. Cítíme se být jeho sourozenci, sestry a bratři. Zveme Krista do svých domovů. Víme, že uchovávat Jeho slova v srdci, rozvažovat o nich, je dobré a jsme vděční za Boží dílo spásy.

Bože, žehnej všem rodinám, obnov a očisti naše srdce, abychom Krista nevítili jako náhodného poutníka, ale jako Přítele, který nám byl a je vždy nablízku. Amen.